

ISMET EGY LÉPÉS ELŐRE

A Magyar Kender, Szegedi Kender, és az Egyetem pártszervezeteinek néhány tanulsága

Az elmúlt héten befejeződtek alapszervezeteinkben a vezetőség újjáválasztó taggyűlések, s a Központi Vezetőség határozata értelmében sor került az üzemi pártbizottságokat újjáválasztó pártértekezletek megtartására. Vasárnap a Magyar Kenderben, a Szegedi Kenderben és az Egyetemen tartották meg a pártértekezleteket, amelyek újabb bizonyítékát adták annak a nagy fejlődésnek, amely Rákosi elvtárs február 10-i beszéde óta egyre inkább megmutatkozik Pártunk belső életében.

A pártértekezletek külsősegeikben is kifejezésre juttatták, milyen jelentős esemény Pártunk életében a vezetőségek újjáválasztása. A Magyar Kenderben például még sohasem készítették ilyen gyönyörű dekorációt. De hasonlóképpen ünnepi díszítést a pártértekezlet alkalmából a Szegedi Kenderfonógyár és az Egyetem pártbizottsági székházának nagyterme is.

A pártértekezletek jelentőségét felismerte nemcsak a párttagság, hanem felismerik a pártönkivüli dolgozók is. A Szegedi Kenderfonógyárban a pártértekezlet tiszteletére Bónusné, pártönkivüli dolgozó felajánlotta, hogy második negyedévi tervét három nappal hamarabb fejezi be, s ezt levélben közölte az értekezlettel. Ugyancsak a Szegedi Kenderfonógyárban az egyes alapszervezetek, az üzemi bizottság, üdvözlő táviratai mellett a pártönkivüli dolgozók is

táviratban üdvözlötték a pártértekezletet.

A résztvevők mindenütt lelkes hangulatban, nagy érdeklődéssel és fokozott aktivitással vettek részt a pártértekezleteken. A Szegedi Kenderfonógyárban a felszólalók kétharmad része tett munkafelajánlást. Ezzel is bebizonyították az elvtársak, hogy világosan látják: mennyire szoros összefüggés áll fenn Pártunk megerősítése és a termelés között.

Elméleti pártnapok

Május 14-től 21-ig terjedő héten alapszervezeteinkben elméleti pártnapokat tartunk. Az elméleti pártnapok anyaga: „A Párt vezetését követő ifjúsági szervezetről”. Az előadás iradalmá a következő: Lenin: Az ifjúsági szövetség feladatai, Sztálin: A Szovjetunió lenini kommunista ifjúsági szövetségének VIII. kongresszusán elmondott beszéde. („A Komszomolról” című füzetből, a marxizmus-leninizmus kiskönyvtára 56. szám.) Farkas Mihály: Legyen

Versenyki hívás a „Délmagyarország” tudósítóinak ötödik értekezletén

A Délmagyarország tudósítója vasárnap délelőtt tartották meg ötödik összehívott értekezletüket. Az értekezletet Kürti László elvtárs nyitotta meg, majd beszédében röviden megemlékezett a bolsevisztól harmincegyéves fennállásáról.

A szerkesztőség beszámolója után a tudósító elvtársak megtették hozzászólásaikat. A felszólalásokban sok hasznos szempontot vetettek fel a tudósítás munkájának megújítására. Rámutattak a szerkesztőség részéről előforduló hibákra is. Több felszólalásból kitűnt, hogy a szerkesztőség még mindig nem foglalkozik annyit a tudósítókkal, mint amennyi szükséges volna. Többen javasolták, hogy a Délmagyarországi munkatársai gyakrabban látogassák meg a tudósítókat és látogatásuk alkalmával szempontokat, tanácsokat adjanak munkájuk további végzésére.

A felszólalásokból kitűnt az is, hogy a tudósítóknak is vannak hibáik. Nem reagálnak kellőképpen az időszaki eseményekre. Az elmúlt hónapban, — illetve a legutolsó kiértékelés óta — sem a felszabadulásunk ötödik évfordulójával, sem a békefelé alakulásával, sem pedig május elseje jelentőségével nem foglalkoztak megfelelő formában.

Misán György elvtárs a munka megújítására versenyre hívta ki Barát János a Ládagyár NV. és Újvári Nándorné elvtársnő, a TÚZEP tudósítóját. A kihívást

A pártdemokrácia, a kritika és önkritika bátor alkalmazásának fejlődését mutatja a pártértekezletek hozzászólóinak nagy száma is. A Szegedi Kenderben negyvennégyen, a Magyar Kenderben negyvenketten, az egyetemi pártértekezleten huszonegyen szoltak hozzá a titkári beszámolóhoz. A felszólalók éltek a kritika és önkritika fegyverének használatával. Különösen a pártértekezleten mutatkozik ezen a téren az egyetemen, ahol — amint azt Levendel elvtárs titkári beszámolójában megállapította — Rákosi elvtárs beszéde előtt különösképpen nem használták a kritika és önkritika fegyverét, elnéző magatartást tanúsítottak a pártvezetőséggel szemben is. De Rákosi elvtárs beszéde óta — amint ezt a pártértekezlet is bebizonyította — az egyetemi pártszervezetek tagjai a kritika alkalmazásával elvtársi segítséget nyújtanak egymásnak.

A titkári beszámoló Rákosi elvtárs beszéde és a Központi Vezetőség határozata nyomán hűen visszatükrözték a pártszervezetek munkájának eredményeit és hibáit. A titkári beszámoló és a hozzászólások is igen sok értékes szempontot vetettek fel. A Magyar Kenderben például Kása Andrásné elvtársnő titkári beszámolója alaposan kiemelte

a pártszervezetek és a tömegszervezetek kapcsolatát

az üzemen belül. Minden egyes tömegszervezet munkáján igen sok javítanivaló van még. A szakszervezet részéről megmutakozó szindikalista elhajlásokat nagyrészt már sikerült kiküszöbölni. A SZIT-fizetők bár a termelésben jól megállják a helyüket, még nem kovácsolták össze.

A hozzászólások igen konkrétak voltak, minden tekintetben irányadók, s kibővítették a titkári beszámolót. Rámutattak a

hozzászólások, hogy az üzemi kulturális életben fellelhetők még a kozmopolita megnyilvánulások, amelyeket a legsürgősebben ki kell küszöbölni. Az oktatás hiányosságaival, a lemorzsolódásokkal majdnem minden egyes felszólaló foglalkozott. A felszólalók a Szegedi Pártbizottság felé is kritikát gyakoroltak. Felvetették, hogy a Pártbizottság termelési osztálya nem ad kellő irányítást és támogatást az élmunkásköröknek.

A Szegedi Kender pártértekezletén Klein elvtárs titkári beszámolójában ismertette, milyen nagy fejlődést értek el az alapszervezetek Rákosi elvtárs beszéde óta. Az üzemi első negyedévi tervét 114,8 százalékkal teljesítette. Jelenleg 942 dolgozó áll egyéni versenyben. A titkári beszámoló alaposan foglalkozott

az ellenség munkájával.

Hiba volt, hogy az üzemen előforduló géptöréseket véletlenül minősítették és nem látták meg benne az ellenség kezét. A kerekülési reakció befolyása is megmutatkozik az üzemen. Ezt elősegíti az is, hogy elhanyagolták a természettudományi előadások megartását.

Egyes alapszervezetekben nem domborodik ki kellőképpen a Párt vezetősége. Előfordulnak az üzemen személyi nézeteltérések, amelyek visszahatnak a termelésre is. A munkafegyelem terén is tapasztalható lazulás. Előfordul, hogy félórálva hamarabb abbahagyják a munkát. A műszakiak nem egyszerűen kedvük szerint irányítják a párttitkárokat. A művezetők nincsenek kellőképpen bevonva a verseny szervezésébe, nem támogatják a dolgozókat a munkaversenyben.

Nem foglalkozott kellőképpen a pártvezetőség a Magyar-Szovjet Társasággal sem, melynek munkáját nagyban megerősíti az, hogy az MSZT központ sem ad megfelelő és elegendő irányítást az üzemi szervezetnek. A hozzászólások során felvetődött, hogy a vezetők helyre került munkáskáderek nagyon keveset tartózkodnak az üzemen és elszakadnak a dolgozóktól. Több hozzászóló rámutatott a szemináriumokon való lemorzsolódás okaira. Elmondották, hogy hiányzott

a politikai felvilágosító munka.

a minőség helyett a mennyiséget vették figyelembe. A műszaki értelmiségiek részéről több felszólalás hangzott el, megígérték, hogy kiküszöbölik a hibákat, szorosabb kapcsolatot teremtenek a dolgozókkal, segítik őket felajánlásaik teljesítésében. Balogh István, a vízszónok művezetője kijelentette, biztosítani fogja ő is munkájával, hogy a vízszónok egy héttel hamarabb fejezze be második negyedévi tervét.

Az egyetemi pártértekezlet igen nagy fejlődést mutatott a pártdemokrácia terén, amit bizonyít a hozzászólók nagy száma is. A titkári beszámoló és a hozzászólások is alaposan foglalkoztak a Központi Vezetőség kritikájával, a VKM munkájával kapcsolatban. Foglalkoztak továbbá az egyes szakkérdésekkel is. Hiba volt azonban, hogy igen kevesen szoltak hozzá Rákosi elvtárs beszédének egyes részleteihez. Általában keveset foglalkoztak a felszólalók

a pártéltetés kérdéseivel,

Nem foglalkoztak az ifjúsági egység kérdésével sem, pedig szükséges lett volna megvilágítani az ifjúságkások és az egyetemi ifjúság kapcsolatát most az egységesítő kongresszus előtt. A hozzászólások azt bizonyították, hogy az elvtársak nem látják még teljes mértékben az összefüggéseket az osztályharc és a nemzetközi kérdések között.

A Magyar Kender, a Szegedi Kender és az Egyetem pártértekezletei újabb előrehaladást jelentettek a Központi Vezetőség határozatának végrehajtásában, a Pártunk megerősítéséért folytatott harcban.

A Szakszervezeti Világszövetség tanácskozása a békeharc jelentős állomása

Budapest felé tekint holnap-tól kezdve a világ valamennyi dolgozója. Szerdán kezdik meg tanácskozásukat a Szakszervezeti Világszövetség végrehajtóbizottsága és elnöksége, valamint a nemzetközi szakmai szövetségek vezetői. Felméri azt az utat, melyet a Szakszervezeti Világszövetség a milánói kongresszus óta megtett, megjelöli a soron következő feladatokat.

A Világszövetség mostani tanácskozása igen jelentős határában abban a hatalmas harcban, mely az egész világon folyik a békéért, az új háború gyújtogatói ellen. Ez a tanácskozás olyan időben történik, amikor az egész világon kiállnak a dolgozók aláírásaikkal a béke mellett, amikor a kapitalista országok dolgozói is, nap mint nap, tettekkel bizonyítják: egyenesen akarnak felsorakozni a békeábramögé, melynek élén a nagy Szovjetunió áll. Olyan időben tárgyalja most meg a Világszövetség a nemzetközi szakszervezeti mozgalom további harci feladatait, amikor egyre mélyül a kapitalista válság, amikor a munkanélküliség száma a tőkés országokban elérte a 45 milliót, amikor a reakció egyre szemérmelenebb támadásokat indít a dolgozók jogai, többek között a szakszervezeti szabadságjogok ellen, amikor a háborús uszítók — látva a békeábrameredményeit — mind nyitlatban nyulnak a terror, fenyegetés eszközeihez, gyújtogatják az új háború csóvjait.

A nemzetközi helyzet, mint látjuk, igen nagy feladatokat tűz a Szakszervezeti Világszövetség budapesti tanácskozására. A feladatok megoldásának körülményei azonban mégis kedvezőbbek, mint egy évvel ezelőtt, 1949 tavaszán, amikor a Világszövetség előtt az a feladat állott, hogy sorait megtisztítsa a kapitalista ügynököktől, a nemzetközi munkásság árulóitól. A Világszövetség leplezte ezeknek az ügynököknek tevékenységét, mire ezek, kapitalista gazdák parancsára, nyílt szakadásra tértek át, vagyis háttámadták az egész világ munkásságát. A Szakszervezeti Világszövetség végrehajtóbizottsága tudatában volt annak, hogy ez a szakadás komoly feladatok elé állítja a tőkés országok munkásmozgalmát, azonban azt is tudta, hogy ha ezeket a feladatokat végrehajtják, a teljes egység hatalmas megerősödést jelent. Eppen ezért továbbment: a Magyar Szakszervezetek Országos Tanácsának javaslatára a „szakszervezeti képviselőnek” álcázott titóista kémügynökséget, a nemzetközi reakció utolsó beépített ügynökségét, kizárta a Szakszervezeti Világszövetségből.

Hogy a Szakszervezeti Világszövetség mennyire tudatában volt az egység jelentőségének bizonyítja a milánói kongresszus kiáltvány, mely többek között a következőket mondja: „Sohase felejtsek el, hogy fegyverünk az egység, a szervezethez, a szolidaritás és a kölcsönös segítség. Mindaddig, míg egységesek vagyunk, senkitől, semmiféle ellenségtől nem félünk. Együttesen harcolva kivívhatjuk jogainkat, szétszórva, megosztva azonban tehetetlenek vagyunk a tőke elleni küzdelemben.”

Tehát a békéért vívott harc egyik legfontosabb tényezője a munkásszövetségi szervezeti és cselekvésszerű egysége. Ennek az egységnek nemzetközi méretekben kell megvalósulni, hogy lehetővé váljék a különböző országok proletáriátusának egységes fellépése a háborús gyújtogatók ellen. A mostani budapesti tanácskozás minden eddiginél jobban ennek az egységnek a jegyében folyik le. Míg az első, párisi alakuló kongresszuson 65 millió szervezett dolgozót képviselhetett a Szakszervezeti Világszövetség, addig most

78 millió szervezett dolgozó képviselőiben állnak össze a küldöttek. Ez a szám maga is mutatja, hogy milyen vereséget szenvedtek az imperialisták, akik azt gondolták, hogy felülről előidézt szakadással megbonthatják a világ dolgozóinak egységét. De bizonyítják ezt a vereséget egyéb tények is. Például a szakadás alkalmával kivált a Világszövetségből az Ausztráliai Szakszervezeti Tanács. Mikor azonban a Világszövetség kérésében megalakult a Tengerészek és Dokkmunkások Nemzetközi Titkársága, Ausztráliából a Folyamhajtási Szakszervezet és a Tengerész Szakszervezet csatlakozott ehhez a nemzetközi titkársághoz. Nemrégiben az ausztráliai Bányászszövetség és az Építőipari Szövetség csatlakozott.

Azt bizonyítják ezek a tények, hogy az imperialisták semilyen mesterkedése nem képes megbontani a világ dolgozóinak nemzetközi egységét, s az általuk előidézt szakadás csak megerősítette a Szakszervezeti Világszövetséget. Most, a budapesti tanácskozás idején, erősebb, mint valaha. Erős első sorban azért, mert tagjai sorában ott vannak a Szovjetunió 23 millió tagot számláló élenjáró szakszervezetei, erős, mert az egész világon támogatják az öntudatos dolgozók milliói, erős, mert zászlajára azt a szót írta, mely megfontolhatatlan egység: „Kovácsolja a dolgozókat a Gungesétől a Missiszipiig. Ez a szó: béke!”

Mindenütt a proletárinternacionálisizmus jegyében folynak a munkások megmozdulásai, hiszen a francia munkások tudják: azzal, hogy megtagadják az amerikai fegyverek kizárását, tulajdonképpen a vietnámi szabadságharcosokat segítik, a szabadságharcosok pedig tudatában vannak annak, hogy mozgalmukkal erősítik a francia munkásszövetség harcat a hazáruló kormány ellen.

A Világszövetséghez tartozó szakszervezetek mindenütt kiveszik a részüket a mozgalmakból. A Szovjetunióban és a népi demokráciák országaiban a szakszervezetek azzal erősítik a béke frontját, hogy a kommunista pártok vezetésével a dolgozókat mozgósítják még nagyobb eredmények elérésére, tervek teljesítésére, túlteljesítésére. A kapitalista országokban és a gyarmatokon a békéért vívott harc elszántsággal, a kenyerért, a szabadságért, és a nemzeti függetlenségért folytatott küzdelemtől. Ezekben a országokban a szakszervezetek ugyanakkor, amikor szervezik a dolgozók bérharcait, résztvesznek az üzemi békevédelmi bizottságok létrehozásában, leleplezik a háborús gyújtogatókat, a jobboldali szociáldemokraták árulását, a Tito-banditákat, jelentős munkát végeznek a békeálírások gyűjtésében. Igen erős hadállásai a békéért vívott harcnak a Világszövetség nemzetközi ipari szakosztályai. Ezek az egész világon összefogják az egy szakmához tartozó dolgozókat, lehetővé teszik, hogy a különböző országok egy szakmához tartozó dolgozói együttesen lépessenek fel jogaik védelmében és a békéért.

A budapesti tanácskozás eredményét nagy érdeklődéssel várják az egész világ dolgozói. Összehangolják majd ez a tanácskozás a különböző országok békeharcát s ezzel is hatalmas fegyvert az a békéért küzdő milliók kezébe, még egységebbé, szervezettebbé teszi a harcot a háborús uszítók ellen. A Világszövetség tanácskozásának sikeréhez nagymértékben hozzájárul az a hétmilliónyi békeszavazat, amely hazánkban összegyűlt, bizonyítva azt — a szocializmus építésének egyre növekvő eredményei mellett —, hogy a magyar dolgozók részt kérnek a Szakszervezeti Világszövetség feladataiból, hozzájárulnak a békeharc sikeréhez.